

הציפור המזמרת והאיכר המרקד

אפריקה

בכפר אפריקאי חי פעם איכר בשם סיימון. הוא היה נבון וחרוץ מאוד. מדי שנה קיבל מראש הכפר חלקה לעיבוד ושם גידל קסאוה, יאם או תירס. הצליח במיוחד בגידול יאם ובו יכול היה להאכיל את משפחתו הגדולה.

הגיע זמן להכין את האדמה לגידול. "היום אכין את החלקה שקיבלתי מהכפר" אמר סיימון לאשתו "אקח אתי מעדר חדש". שביל צר הוביל את סיימון לחלקה שהקציב לו הכפר.

"הנה הגעתי" אמר "זה מקום טוב והיבול צריך להיות מוצלח. משפחתנו תוכל לאכול לשובע. אבל לפני כן אצטרך לעקור את השיחים שגדלים בחלקה."

אך ברגע שהרים את המעדר כדי לחתוך בשיח הראשון שמע שירה של ציפור. והציפור שרה שיר

כל כך שמח ויפה שסיימון הניח את המעדר והתחיל לרקוד. הציפור שרה ושרה והפסיקה לשיר רק כשסיימון לא יכול כבר לרקוד מרוב עייפות. הוא נשכב על הארץ, נח קצת ורצה לחזור ולעבודה, אך אז הציפור שוב התחילה לשיר.

סיימון לא הרגיש בכלל ששוב הניח את המעדר והתחיל לרקוד. וכך קרה מספר פעמים. כל פעם שהרים את המעדר הציפור התחילה לשיר וסיימון לרקוד.

בפעם השביעית סיימון התרגז.

"ציפור! את שודדת!" קרא "איך אוכל להכין את החלקה? הרי אשתי וילדי עלולים למות מרעב!" וסיימון חזר לכפר ופנה לדוד שלו, איש זקן ומכובד, וסיפר לו הכל.

"איזה שטויות אתה מספר" ענה לו הדוד הזקן. אבל סיימון חזר על הסיפור שלו בצער כזה ותיאר בדיוק כזה איך הציפור הפריעה לו לעבוד, שהדוד השתכנע. כנראה הבחור מספר אמת. "טוב" אמר הזקן לאחיין שלו "נלך לשם ביחד ואני

ובאותו הרגע הציפור התחילה לשיר שוב. הדוד שמע, זרק את המעדר ועד שהציפור לא השתתקה הרגליים שלו רקדו, כאילו מעצמן. "זו באמת בעיה קשה" אמר הדוד "צריך לחזור ולספר זאת צ'ף שלנו."

הם עברו ליד חלקות אחרות שהיו כבר מוכנות לזריעה והגיעו לכפר, לביתו הגדול של צ'ף הכפר. הובילו אותם למרפסת, שם ישב הצ'ף על מושב מגולף.

"צ'ף מכובד" אמר סיימון "יש לי חדשות רעות." "איזה חדשות?"

"בקרב תמות כל משפחתי, ואני אתם" אמר סיימון "ציפור כלשהי לא מאפשרת לי להכין את החלקה שלי לגידול."

"מה אתה מדבר!" קרא בחומרה הצ'ף. וכשסיימון סיפר לו הכל בפרוטרוט הצ'ף התרגז באמת. "אתה מבלבל לי את המוח בשטויות! הייתכן הדבר? אינני מאמין לך!"

אבל אז הדוד הזקן, שכולם בכפר כיבדו מאוד,

אבדוק כמה אמת בסיפור שלך." הם הגיעו לחלקה. סיימון לקח את המעדר ליד ורצה לעקור את השיח הראשון. ובאותו רגע הציפור, שישבה על עץ גבוה, התחילה לשיר. סיימון יצא בריקוד.

"תעצור!" קרא לו הדוד "תן לי את המעדר שלך." סיימון נתן לדוד את המעדר וזה רצה לחטוב בשיח

קפץ מהמושב שלו, תפס ביד את המעדר והניף אותו גבוה. אבל לא הספיק להכות בשיח כי הציפור שרה. הוא החזיק מעמד רגע או שתיים, ואחר כך

זרק את המעדר ורקד עד שהציפור השתתקה. "חוזרים לכפר" ציווה הצ'ף. וכולם, הצ'ף, נושא המושב שלו, הדוד של סיימון, וסיימון חזרו לכפר אל ביתו של הצ'ף.

ביקש להוסיף את דברו. "כל מה שסיימון אומר זו אמת לאמיתה" הוא אישר וגם סיפר שהוא בעצמו ניסה לחטוב שיח והציפור הכריחה אותו לרקוד.

"תבוא בעצמך לחלקה" הוסיף הדוד "גם אתה תרקוד."

הצ'ף שתק והרהר זמן מה ואחר כך קם. "משהו מוזר כאן" אמר "אצטרך לבדוק זאת בעצמי."

ואז הצ'ף והעוזר הנושא את המושב המגולף אחריו, הדוד של סיימון וסיימון בעצמו יצאו מהכפר והלכו בשביל אל החלקה של סיימון. הציפור ישבה כרגיל על עץ גבוה. הצ'ף התיישב במושב שלו.

"תתחיל לעבוד" ציווה על דודו של סיימון. הדוד הניף את המעדר – ואז הציפור התחילה לשיר. הדוד זרק את המעדר והתחיל לרקוד ורקד עד שלא יכול היה יותר. "אף אחד לא יוכל לשלוט בצ'ף!" קרא הצ'ף. הוא

"קראו לכל התושבים!" ציווה הצ'ף.
כשכולם התאספו הצ'ף הורה שכל אחד ייקח את
המעדר שלו ויחד יצאו כולם אחריו לחלקה של
סיימון. כך כולם עשו וכשהגיעו לחלקה, אמר להם

הצ'ף שיתחילו כולם יחד לנקות את החלקה. אך
ברגע שניגשו לעבודה הציפור התחילה בשיר שלה.
כולם זרקו את המעדרים והתחילו לרקוד.
כל הלילה הצ'ף וועדת הזקנים התייעצו וחיפשו
דרך איך למצוא לסיימון חלקה אחרת, כדי שיוכל
לעבד אותה ולפרנס את משפחתו.

"קראו לכל הציידים!" קרא בסוף הצ'ף. וכשכל
הציידים התאספו הוא ציווה להם בחומרה:
"ציד הוא המקצוע שלכם. עכשיו נראה איך אתם
מבצעים אותה." והוא אמר לכל הציידים ללכת
לחלקה של סיימון ולתפוס או להרוג את הציפור.
כשהציידים הגיעו לחלקה הם טענו את כלי הנשק
שלהם והתחילו לראות בציפור, אך זו קפצה
במהירות מענף לענף ואף כדור לא השיג אותה.
ואז הציידים מתחו את הקשתות שלהם וירו חצים
על הציפור, אך זו, זריזה ומהירה, עברה מעץ לעץ,
בלי להיפגע.

סיימון היה כבר מיואש לגמרי. אבל אז קם צייד
צעיר ואמר:
"לדעתי הבעיה היא בחלקה עצמה. בואו ונחשוב
למה הציפור מנסה לשמור כל כך על החלקה הזו."
אחדים מהנוכחים הסכימו אתו, למרות שהיה
הצעיר שביניהם. בסוף סוכם שכולם יסתדרו
בשורה לרוחב החלקה וילכו יחד, כדי לבדוק מה
קורה בין השיחים הרבים. וכך הם התחילו ללכת

אותה מכל השאריות, שתל יאם, תירס וקסאוה
והשיג יבול למשפחה הגדולה שלו למשך כל
השנה.

בזהירות לאורך החלקה. קשה היה לעבור בין
השיחים הקוצניים, אך הציידים התביישו לחזור
לצ'ף ולספר לו כי לא הצליחו לצוד את הציפור.
ופתאום אחד ההולכים נתן צעקה "עצרו!" והוא
הרים בידיו גוש עשב גדול. כולם התאספו סביבו
וראו שאין זה אלא קן של ציפור ובו ארבע ביצים
כחולות. הם נשאו את הקן בזהירות והניחו אותו
בדשא שבין העצים בצד החלקה. וכשהתרחקו ראו
שהציפור המזמרת עפה מהר אל הקן. היא הייתה
כל כך עסוקה שם שלא שמה לב בכלל מה עושים
האנשים. ואלה לקחו מעדרים והתחילו לעקור את
השיחים. לא לקח זמן רב וחלקתו של סיימון הייתה
כבר נקייה ומוכנה לעבוד.

אנשי הכפר חזרו הביתה וסיפרו לצ'ף איך התגברו
על הציפור, שבשירתה רצתה לשמור על הקן ועל
הביצים שלה.

מאז הציפור חיה בין העצים והאנשים רוקדים רק
כשמתחשק להם לרקוד. שום דבר לא מפריע להם
לעבוד וסיימון חזר לחלקה שלו. הוא גמר לנקות